

1. “Σμαράγδι στη βροχή” Το πράσινο χρώμα, το χρώμα της ελπίδας είναι όπως το ουράνιο τόξο που πάντα εμφανίζεται μετά από μια βροχή;

Ο τίτλος του βιβλίου είναι συμβολικός. Από την μια ‘παίζω’ με το όνομα της ηρωίδας μου - Σμαράγδα - κι από την άλλη δίνω μια διάσταση διαφορετική όψης στην ιστορία της. Το σμαραγδένιο χρώμα, ιδιαίτερα αν έχει μια πινελιά τουρκουάζ, είναι πρωτίστως το χρώμα της θεραπείας, συμβολίζει την καθαρότητα του πνεύματος και την ισορροπία. Συμπερασματικά ναι, θα μπορούσαμε να το χαρακτηρίσουμε σαν το χρώμα της ελπίδας και σαν προστατευτικό ουράνιο τόξο που εμφανίζεται πάντα μετά από μια δυνατή μπόρα ή μια καταιγίδα. Ταιριάζει απόλυτα με το πνεύμα του βιβλίου, με τις περιπέτειες των ηρώων του και πρωτίστως με την αναζήτηση της αλήθειας και την απονομή δικαιοσύνης που για πολλά χρόνια αναμένει η ηρωίδα μου.

2. Πως μπορεί ένας άνθρωπος να μετατρέψει το γκρι χρώμα της μοναξιάς στο πράσινο της ελπίδας;

Κατ’ αρχήν πρέπει να θέλει να το κάνει. Κάποια πράγματα για να γίνουν χρειάζονται συγκεκριμένες υπερβάσεις που πολλές φορές διστάζουμε να τις πραγματοποιήσουμε φοβούμενοι το κόστος, την έκθεση στον κόσμο, αλλά και την αποτυχία. Η γνώμη μου είναι ότι εφόσον πιστεύουμε απόλυτα σε κάτι, είναι υποχρέωση μας να παλέψουμε γιαυτό. Η ηττοπάθεια και η παραίτηση είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα αδύνατων υπάρξεων ή ωχαδελφισμού. Και τα δυο είναι κακοί σύμβουλοι για μια ζωή με προοπτικές. Κατά τη γνώμη μου λοιπόν τίποτα δεν είναι δύσκολο εφόσον υπάρχει η θέληση, γιατί **“όταν υπάρχει θέλω, δεν υπάρχει δεν μπορώ”**.

3. Γιατί επιλέξατε να ξεκινήσετε το πρώτο μέρος του βιβλίου σας με τη φράση του Οδυσσέα Ελύτη «Μη μ’ αφήνετε να τρέξω γιατί θα χαθώ. Δεν μου δόθηκε η ευκαιρία να κλάψω αλλά φοβάμαι.»

Χρησιμοποίησα συνειδητά την φράση από το υπέροχο έργο του Οδυσσέα Ελύτη “Μαρία Νεφέλη”, γιατί εκφράζει απόλυτα το πρώτο μέρος του βιβλίου μου. Η ηρωίδα μου δεν έχει επιλογές, δεν της δόθηκε καμιά ευκαιρία να ζήσει αυτό που θα επέλεγε η ίδια, αφού άλλοι καθόρισαν εξ’ αρχής την πορεία της ζωής της. Είναι ένα παράπονο, αλλά και μια έκκληση μαζί στον Θεό, στο σύμπαν, στους ανθρώπους, μια κραυγή απόγνωσης και μια συγνώμη γιαυτά που θα διαβάσει ο αναγνώστης στο πρώτο μέρος του βιβλίου.

4. Πίσω από τη λαμπερή ζωή της ηρωίδας σας, της Νάντιας σκιαγραφείται ένα παρελθόν από το οποίο επιδίωξε να ξεφύγει. Στην πραγματικότητα πόσο εύκολο είναι να απαγκιστρωθούμε από τα βιώματα τα οποία κουβαλάμε;

Πολλές φορές ο συγγραφέας για να προχωρήσει ο μύθος, οφείλει να δώσει μια ανατρεπτική διάσταση στις πράξεις του ήρωα του. Αυτό είναι και μια απαίτηση της ιστορίας που πλάθει. Συνήθως γίνεται στην αρχή ή στην μέση της ιστορίας, ώστε ο

ήρωας να έχει την δυνατότητα στη συνέχεια να κριθεί από τον αναγνώστη για τις επιλογές και τις αποφάσεις του. Στην πραγματική ζωή αυτό γίνεται σπανίως. Το παρελθόν θέλοντας και μη το κουβαλάμε πάντα μαζί μας, είτε σαν ένα κακό, αλλά ταυτόχρονα διδακτικό παράδειγμα προς αποφυγή, είτε σαν μούσουλα για τα επόμενα βήματα μας. Άνθρωποι χωρίς μνήμη στην ουσία είναι νεκροί κι ας νομίζουν πως ζουν. Τα βιώματα κάθε ανθρώπου πλάθουν τον χαρακτήρα του, βάζουν προτεραιότητες και επιλογές, ενώ παράλληλα δημιουργούν τις κατάλληλες συνθήκες ώστε να προχωρήσει καθένας μας σε κάποιο άλλο και τελείως διαφορετικό δρόμο.

5. Το “Σμαράγδι στη βροχή” είναι ένα μυθιστόρημα το οποίο όπως έχετε αναφέρει το δουλεύετε δύο χρόνια. Ποια τα συναισθήματα που σας ξύπνησε η πρώτη ανάγνωση μετά την εκτύπωση του;

Για να διαβάσω ένα βιβλίο μου που έχει εκτυπωθεί, πρέπει να περάσει πάνω από ένας χρόνος για να το πιάσω ξανά στα χέρια μου και να το διαβάσω. Έτσι λοιπόν για το συγκεκριμένο βιβλίο δεν έχω να σας δώσω μια απάντηση, όμως μπορώ να σας πω τι ακριβώς ένιωσα όταν διάβασα τα προηγούμενα βιβλία μου. Εκείνο λοιπόν που αισθάνομαι στο τέλος κάθε ανάγνωσης είναι μελαγχολία. Μου λείπουν οι ήρωες μου. Τους έχω τόσο πολύ δουλέψει που τους αντιμετωπίζω, τόσο στην περιγραφή τους, όσο και μέσα στο μυαλό μου, σαν υπαρκτά πρόσωπα, σαν οντότητες. Ποτέ δεν είναι απλά χάρτινοι, όπως έχω πει πολλές φορές, δεν είναι ψεύτικοι. Ζουν μαζί μου τόσο καιρό που τους αισθάνομαι κοντά μου, δίπλα μου. Κυριαρχεί λοιπόν μέσα μου το αίσθημα της θλίψης, της μελαγχολίας και πολλές φορές σκέφτομαι πως θα ήθελα να μπορούσα να πω κι άλλες ιστορίες για τους, να τους σκιαγραφήσω και σε κάποιο άλλο έργο μου.

Σας ευχαριστώ πολύ κυρία Δώρα Τζανή, για την πολλή όμορφη συνέντευξη. Κάθε επιτυχία σας εύχομαι.

Με εκτίμηση
Άννα Γαλανού